

Arrest

nr. 220 171 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. NEERINCKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2018 waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard overeenkomstig artikel 57/6/1, §2 en waarbij toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure op basis van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen, en dat deze termijn had dienen te worden gerespecteerd om een beslissing binnen de versnelde procedure te nemen. De Raad wijst er echter samen met verwerende partij in de verweernota vooreerst op dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Voorts dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekster in het verzoekschrift poneert, de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het CGVS niet belet een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen. Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zullen worden verkort omdat het CGVS een versnelde procedure toepast (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110 - 116). De argumentatie van verzoekster wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

3. Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4.1. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat enkele vaststellingen de geloofwaardigheid van de door verzoekster beweerde bloedwraak ondermijnen. Voorts stelt hij vast dat verzoekster hoe dan ook geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met de familie van V., waarmee zij volgens haar verklaringen in een bloedwraak verwickeld is, geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij eventuele problemen die zij zou kennen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Aangaande de vrees voor haar zoon R., geeft verzoekster aan dat haar kinderen in conflict zullen komen met hun ooms als zij vermoord wordt, terwijl zij nochtans eerder aangaf dat de bedreigingen van haar schoonbroers enkel naar haar gericht zijn. Nu verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij daadwerkelijk in een bloedwraak is verwickeld en dat zij niet alle mogelijkheden om bescherming te krijgen in eigen land heeft uitgeput, indien zij zich bedreigd voelde, is de vrees die verzoekster uit voor haar zoon dan ook louter hypothetisch en maakt geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit.

De commissaris-generaal oordeelt verder nog dat de door verzoekster neergelegde documenten niet van aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek in positieve zin kunnen ombuigen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten daar zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster voert aan geen bescherming in Griekenland te hebben aangevraagd omdat Griekenland een buurland is van Italië en er veel Albanezen woonachtig zijn. Tevens voert zij aan dat zij een oud vrouwtje is dat vaak in paniek handelt en niet altijd even weloverwogen.

De argumentatie van verzoekster overtuigt echter niet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij werkelijk nood heeft aan bescherming, zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. Het feit dat verzoekster vooraleer naar België te komen, verschillende malen in Griekenland verbleef zonder dat zij daar een verzoek tot internationale bescherming indiende, relativeert wel degelijk de ernst van de door haar voorgehouden moeilijkheden. Haar leeftijd, verzoekster is 56 jaar, kan bezwaarlijk als verschoningsgrond beschouwd worden voor haar nalaten. Het louter verwijzen naar de reeds door haar ingeroepen redenen om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland werpt evenmin een ander licht op de appreciatie van de commissaris-generaal. De Raad treedt overigens nog verwerende partij bij waar zij in haar verweernota opmerkt dat de beweringen van verzoekster dat er bijzonder veel Albanezen woonachtig zijn in Griekenland waaronder familieleden van haar man, de geloofwaardigheid van haar vrees verder ondermijnt. De vaststelling dat verzoekende partij verschillende malen naar Griekenland gaat en aldaar geen problemen lijkt te kennen, ondanks de aanwezigheid van veel Albanezen waaronder familieleden van haar man, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met haar beweerde vrees voor vervolging door de familieleden van V. Bovendien dient er tevens op gewezen te worden dat ook de vaststelling dat verzoekster – ondanks de beweerde expliciete bedreigingen van haar schoonfamilie – verschillende malen vanuit Griekenland vrijwillig terugkeerde naar Albanië, tevens op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging ondermijnt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat haar verblijf in Karicë geen vrije keus is geweest, komt zij niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en neemt haar betoog niet weg dat zij, ondanks dat zij er zich van bewust was dat haar ex-schoonbroers naar hun gronden in de buurt van dit huis kwamen, dat haar jongst zoon hen er zelfs zag en dat zij vreesde ook door hen vermoord te worden, sinds haar vrijlating uit de gevangenis meermaals in het huis in Karicë verbleef waar zij vroeger met V. woonde. Verzoekster volhardt dat zij jarenlang haar huis niet durfde te verlaten, doch blijkens de bestreden beslissing blijkt dat niet al haar verklaringen van deze voorzichtigheid getuigen. Verzoekster benadrukt dat zij nauwelijks twee keer van huis is geweest, doch zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, is aan autostop doen, eenmalig of niet, niet conform de houding die verwacht kan worden van een persoon die in een bloedwraak verwickeld is en vreest voor haar leven.

Nopens het vermeend contact met de familie van V., werpt verzoekster op dat het volstrekt onjuist is dat zij door de broers van haar man zou ontvangen zijn. Zij stelt nooit zoiets te hebben verklaard, ook niet in het filmpje van Top Channel. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt evenwel dat uit de vertaling van één van de voorgelegde filmpjes op USB stick wel degelijk blijkt dat verzoekster bij aankomst in haar dorp ontvangen werd door de familie van haar echtgenoot V. (landeninformatie, stuk 15). Louter volharden in haar verklaring dat zij geen contact had met de familie van V., weerlegt de gedane vaststelling niet.

In de bestreden beslissing wordt nog uitgebreid gemotiveerd dat verzoeksters geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt doordat zij geen bescherming in eigen land heeft proberen te verkrijgen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u dan wel een melding gemaakt heeft dat uw schoonbroers wraak wilden nemen op u, maar dat u niet officieel een klacht indiende (CGVS, p. 7, 17, 19). Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uw motivatie om geen klacht neer te leggen naar aanleiding van de wraakdreiging, met name dat het nog niet zover gekomen was dat jullie elkaar tegen het lijf liepen (CGVS, p. 19), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Evenmin vroeg u een contactverbod aan (CGVS, p. 18). U geeft aan dat de politie op uw melding reageerde door te zeggen dat u zelf voorzichtig moest zijn en dat ze niets konden doen (CGVS, p. 7, 19). Verder zegt u ook dat ze zeiden dat ze hen enkel in de gevangenis konden steken als ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 7, 19). Gepeild of u weet hoe u wangedrag van de politie moet aankaarten, zegt u eerst dat de politie niets voor u doet en vervolgens dat u naar overheidsinstanties geweest bent maar niet geholpen werd (CGVS, p. 23). Gevraagd naar waar u dan ging om de werking van de politie aan te kaarten, geeft u aan dat u nergens naartoe ging (CGVS, p. 23). U heeft niet geprobeerd om informatie te bekomen over hoe u de werking van de politie zou kunnen aankaarten (CGVS, p. 23). U bent slechts naar één politiekantoor geweest en geeft aan dat u geen andere politiekantoren contacteerde (CGVS, p. 18, 19). Als reden dat u geen andere politiekantoren contacteerde zegt u dat dat het belangrijkste kantoor was (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u geen hulp zocht bij een ander kantoor als er gezegd werd in het ene kantoor dat u zichzelf moest beschermen, zegt u dat u naar het commissariaat ging dat verantwoordelijk was voor de hele regio en dat er geen andere kantoren waren (CGVS, p. 18). U geeft te kennen dat u slechts één keer naar de politie ging om deze melding over uw schoonbroers te maken en dat u verder nog twee keer naar de politie belde om onder hun toezicht te staan bij een verplaatsing die u maakte (CGVS, p. 19). U geeft aan dat u geen advocaat raadpleegde om u te helpen om bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 20). De reden dat u dit niet deed, namelijk dat u zich de hele tijd verplaatste van Albanië naar Griekenland en terug en dus geen stabiel leven kende (CGVS, p. 20), kan niet als verklaring hiervoor dienen. Voordien contacteerde u namelijk wel een advocaat voor Vladimir toen hij in de gevangenis zat (CGVS, p. 11). Waarom u dan voor uzelf geen advocaat onder de arm kon nemen mag een raadsel heten. Overigens bleek u wel meermaals in staat om van Albanië uw tripjes naar Griekenland te regelen en tot slot uw vlucht naar België uit te stippelen en om in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 9). Het is dan ook niet zo dat u stevast in een microkosmos leefde, zoals uw advocaat beschrijft (CGVS, p. 23). Er dient dus besloten te worden dat u niet alle mogelijkheden in eigen land heeft uitgeput om bescherming te krijgen.

Dat u geen andere hulp inriep van de politie strookt ook niet met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat de politie wel degelijk voor u optrad. Zo zegt u dat u na uw vrijlating onder bescherming van de politiechef van de zone naar uw huis in Karice gebracht werd (CGVS, p. 14). U geeft ook aan dat de politie u geen constante bescherming gaf maar dat ze wel op u letten en dat de chef van de zone zijn ronde deed in het dorp (CGVS, p. 6). Afdoende politiebescherming houdt dan ook niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Verder gaf u aan dat u de politie verwittigde toen u zich verplaatste voor het paspoort van uw zoon en de vertaling van documenten (CGVS, p. 19) en dat dit telkens zonder problemen verliep. (...)

Met louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, weet verzoekster voorgaande pertinente vaststellingen niet te weerleggen noch te ontcrachten.

In de bestreden beslissing wordt verder uitvoerig gemotiveerd dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Tevens wordt vastgesteld dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

Met de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de commissaris-generaal zich beperkt tot stereotiepe overwegingen en dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn adequate bescherming te bieden, toont verzoekster niet aan noch maakt zij met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten (bij problemen van bloedwraak) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar (beweerde) problemen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

Waar verzoekster voorts van mening is dat allerm minst uit het dossier blijkt dat de Albanese autoriteiten effectieve mechanismen of structuren hebben opgebouwd om de uitvoering van bloedwraak tegen te gaan en in de kiem te smoren, kan zij niet worden gevolgd. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt dat de map landeninformatie (zie stuk 13), de COI Focus "Albanië. Algemene situatie" van 27 juni 2018 bevat waarin specifieke situaties worden geanalyseerd, waaronder bloedwraak (zie pagina 24-26). Bovendien bevat het administratief dossier verder de COI Focus "Albanië. Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017. Verzoekster brengt geen informatie aan die deze van de commissaris-generaal weerlegt.

Waar verzoekster nog opwerpt dat de commissaris-generaal geen concreet onderzoek voert naar de door haar neergelegde verklaring van het dorpshoofd, komt zij niet verder dan het bekritisieren van de gedane vaststellingen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande immers: "De verklaring van het dorpshoofd van Karicë vermeldt louter dat uw vrijlating niet goed onthaald werd door de broers van de familieleden van V.(...), hetgeen vaag is. Overigens dient ook opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er zich in Albanië regelmatig fraude voordoet inzake documenten en attesten. Het document dat u voorlegt kan dan ook niet als bewijs beschouwd kan worden dat de door u beweerde bedreigingen werkelijk plaatsgevonden hebben. Evenmin kan dit document vergoelijken waarom u de mogelijkheden tot bescherming in Albanië niet uitgeput heeft." Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete elementen bij die voorgaande weerlegt. Verzoekster voert voorts geen enkel verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing aangaande de overige documenten zodat deze motivering onveranderd overeind blijft.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat aan de bloedwraak waarin zij verwickeld is niet kan getwijfeld worden. Zij vervolgt dat in de regio waar zij vandaan komt de kanun nog altijd geldt. Verzoekende partij stelt dat zij geen contact meer heeft gehad met de familie van haar echtgenoot, in tegenstelling tot wat het CG beweert.

Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing bestaat uit een aantal theoretische beschouwingen, terwijl alleen maar kan vastgesteld worden dat de corruptie in Albanië reëel is en er geen sprake is van een effectieve bescherming. Verzoekende partij wijst er in dit verband op dat bepaalde zaken werden aangepakt op juridisch vlak doch dat er van de effectieve werking of van verbetering geen sprake is. Tot slot stelt verzoekende partij dat het rapport in het administratief dossier niet actueel is maar 2 jaar oud. Verzoekende partij benadrukt dat haar verblijf in Griekenland niet evident is aangezien daar veel Albanezen wonen.

Door te poneren dat aan de bloedwraak waarin zij verwickeld is niet kan getwijfeld worden en door algemeen te stellen dat in de regio waar zij vandaan komt de kanun nog altijd geldt, weerlegt noch ontkracht zij de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking die de commissaris-generaal en de Raad hebben doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij in een bloedwraak zou zijn verwickeld.

Verzoekende partij stelt dat zij geen contact meer heeft gehad met de familie van haar echtgenoot, in tegenstelling tot wat het CG beweert. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Nopens het vermeend contact met de familie van V., werpt verzoekster op dat het volstrekt onjuist is dat zij door de broers van haar man zou ontvangen zijn. Zij stelt nooit zoiets te hebben verklaard, ook niet in het filmpje van Top Channel. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt evenwel dat uit de vertaling van één van de voorgelegde filmpjes op USB stick wel degelijk blijkt dat verzoekster bij aankomst in haar dorp ontvangen werd door de familie van haar echtgenoot V. (landeninformatie, stuk 15). Louter volharden in haar verklaring dat zij geen contact had met de familie van V., weerlegt de gedane vaststelling niet."* Zij werpt geen ander licht op deze vaststelling.

Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing bestaat uit een aantal theoretische beschouwingen, terwijl alleen maar kan vastgesteld worden dat de corruptie in Albanië reëel is en er geen sprake is van een effectieve bescherming, en dat bepaalde zaken werden aangepakt op juridisch vlak doch dat er van de effectieve werking of van verbetering geen sprake is. De Raad wijst omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"In de bestreden beslissing wordt nog uitgebreid gemotiveerd dat verzoeksters geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt doordat zij geen bescherming in eigen land heeft proberen te verkrijgen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande:*

"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u dan wel een melding gemaakt heeft dat uw schoonbroers wraak wilden nemen op u, maar dat u niet officieel een klacht indiende (CGVS, p. 7, 17, 19). Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uw motivatie om geen klacht neer te leggen naar aanleiding van de wraakdreiging, met name dat het nog niet zover gekomen was dat jullie elkaar tegen het lijf liepen (CGVS, p. 19), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Evenmin vroeg u een contactverbod aan (CGVS, p. 18). U geeft aan dat de politie op uw melding reageerde door te zeggen dat u zelf voorzichtig moest zijn en dat ze niets konden doen (CGVS, p. 7, 19). Verder zegt u ook dat ze zeiden dat ze hen enkel in de gevangenis konden steken als ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 7, 19). Gepeild of u weet hoe u wangedrag van de politie moet aanklaarten, zegt u eerst dat de politie niets voor u doet en vervolgens dat u naar overheidsinstanties geweest bent maar niet geholpen werd (CGVS, p. 23). Gevraagd naar waar u dan ging om de werking van de politie aan te kaarten, geeft u aan dat u nergens naartoe ging (CGVS, p. 23). U heeft niet geprobeerd om informatie te bekomen over hoe u de werking van de politie zou kunnen aanklaarten (CGVS, p. 23). U bent slechts naar één politiekantoor geweest en geeft aan dat u geen andere politiekantoren contacteerde (CGVS, p. 18, 19). Als reden dat u geen andere politiekantoren contacteerde zegt u dat dat het belangrijkste kantoor was (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u geen hulp zocht bij een ander kantoor als er gezegd werd in het ene kantoor dat u zichzelf moest beschermen, zegt u dat u naar het commissariaat ging dat verantwoordelijk was voor de hele regio en dat er geen andere kantoren waren (CGVS, p. 18). U geeft te kennen dat u slechts één keer naar de politie ging om deze melding over uw schoonbroers te maken en dat u verder nog twee keer naar de politie belde om onder hun toezicht te staan bij een verplaatsing die u maakte (CGVS, p. 19). U geeft aan dat u geen advocaat raadpleegde om u te helpen om bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 20). De reden dat u dit niet deed, namelijk dat u zich de hele tijd verplaatste van Albanië naar Griekenland en terug en dus geen stabiel leven kende (CGVS, p. 20), kan niet als verklaring hiervoor dienen.

Voordien contacteerde u namelijk wel een advocaat voor Vladimir toen hij in de gevangenis zat (CGVS, p. 11). Waarom u dan voor uzelf geen advocaat onder de arm kon nemen mag een raadsel heten. Overigens bleek u wel meermaals in staat om van Albanië uw tripjes naar Griekenland te regelen en tot slot uw vlucht naar België uit te stippelen en om in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 9). Het is dan ook niet zo dat u stevast in een microkosmos leefde, zoals uw advocaat beschrijft (CGVS, p. 23). Er dient dus besloten te worden dat u niet alle mogelijkheden in eigen land heeft uitgeput om bescherming te krijgen.

Dat u geen andere hulp inriep van de politie strookt ook niet met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat de politie wel degelijk voor u optrad. Zo zegt u dat u na uw vrijlating onder bescherming van de politiechef van de zone naar uw huis in Karice gebracht werd (CGVS, p. 14). U geeft ook aan dat de politie u geen constante bescherming gaf maar dat ze wel op u letten en dat de chef van de zone zijn ronde deed in het dorp (CGVS, p. 6). Afdoende politiebescherming houdt dan ook niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Verder gaf u aan dat u de politie verwittigde toen u zich verplaatste voor het paspoort van uw zoon en de vertaling van documenten (CGVS, p. 19) en dat dit telkens zonder problemen verliep. (...)

Met louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, weet verzoekster voorgaande pertinente vaststellingen niet te weerleggen noch te ontkrachten.

In de bestreden beslissing wordt verder uitvoerig gemotiveerd dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Tevens wordt vastgesteld dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

Met de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de commissaris-generaal zich beperkt tot stereotiepe overwegingen en dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn adequate bescherming te bieden, toont verzoekster niet aan noch maakt zij met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten (bij problemen van bloedwraak) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar (beweerde) problemen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

Waar verzoekster voorts van mening is dat allerminst uit het dossier blijkt dat de Albanese autoriteiten effectieve mechanismen of structuren hebben opgebouwd om de uitvoering van bloedwraak tegen te gaan en in de kiem te smoren, kan zij niet worden gevolgd. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt dat de map landeninformatie (zie stuk 13), de COI Focus "Albanië. Algemene situatie" van 27 juni 2018 bevat waarin specifieke situaties worden geanalyseerd, waaronder bloedwraak (zie pagina 24-26). Bovendien bevat het administratief dossier verder de COI Focus "Albanië. Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017. Verzoekster brengt geen informatie aan die deze van de commissaris-generaal weerlegt." Verzoekende partij slaagt er met haar voorgaand betoog niet in de informatie van verwerende partij in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn of niet meer actueel. Zij toont hiermee evenmin aan dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming zou ontberen.

Verzoekende partij stelt dat het rapport in het administratief dossier niet actueel is maar 2 jaar oud. De Raad merkt op dat verzoekende partij zelf geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat deze informatie niet meer actueel of correct zou zijn.

Waar verzoekende partij benadrukt dat haar verblijf in Griekenland niet evident is aangezien daar veel Albanezen wonen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Verzoekster voert aan geen bescherming in Griekenland te hebben aangevraagd omdat Griekenland een buurland is van Italië en er veel Albanezen woonachtig zijn. Tevens voert zij aan dat zij een oud vrouwtje is dat vaak in paniek handelt en niet altijd even weloverwogen.

De argumentatie van verzoekster overtuigt echter niet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij werkelijk nood heeft aan bescherming, zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is.

Het feit dat verzoekster vooraleer naar België te komen, verschillende malen in Griekenland verbleef zonder dat zij daar een verzoek tot internationale bescherming indiende, relativeert wel degelijk de ernst van de door haar voorgehouden moeilijkheden. Haar leeftijd, verzoekster is 56 jaar, kan bezwaarlijk als verschoningsgrond beschouwd worden voor haar nalaten. Het louter verwijzen naar de reeds door haar ingeroepen redenen om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland werpt evenmin een ander licht op de appreciatie van de commissaris-generaal. De Raad treedt overigens nog verwerende partij bij waar zij in haar verweernota opmerkt dat de beweringen van verzoekster dat er bijzonder veel Albanezen woonachtig zijn in Griekenland waaronder familieleden van haar man, de geloofwaardigheid van haar vrees verder ondermijnt. De vaststelling dat verzoekende partij verschillende malen naar Griekenland gaat en aldaar geen problemen lijkt te kennen, ondanks de aanwezigheid van veel Albanezen waaronder familieleden van haar man, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met haar beweerde vrees voor vervolging door de familieleden van V. Bovendien dient er tevens op gewezen te worden dat ook de vaststelling dat verzoekster – ondanks de beweerde expliciete bedreigingen van haar schoonfamilie – verschillende malen vanuit Griekenland vrijwillig terugkeerde naar Albanië, tevens op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging ondermijnt.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS